

עמה, כחשבון ואיבה, ועשרים
וארבעה מינים (דינים) מתעוררים
למעלה, ועשרים וארבעה למטה.
ושער גדול וצפונים גדולות, ואז
מתעוררים הדינים בכל. ולמדנו,
כשרוצה אשה להטהר, צריכה
לספר אותו שער שגדל ביום
שהיא טמאה, ולספר את
צפרניה, וכל אותה זממה שבהן.
שלימדנו בסודות הטמאה,
שזממת הצפונים מעוררת זממה
אחרת, ומשום כך צריכים גניזה,
ומי שמעבירם לגמרי, כאלו העיר
חסד בעולם. שלמדנו, אין צריך
אדם לתת זכר למינים רעים.
ששנינו, אלף וארבע מאות
וחמשה מינים רעים נאחזים
באותה הזממה שהטיל הנחש
החזק, וכלם מתעוררים באותה
זממת הצפונים.

ואפילו מי שרוצה, יעשה בהם
כשפים לבני אדם, משום אותם
שתלויים בהם. ומי שמעבירם,
כאלו הרבה חסד בעולם, ודינים
רעים לא נמצאים, ותעבר אותה
זממה וצפרניה שרשומות בה.
שלמדנו, מי שדורף ברגלו או
בנעלו עליהן, יכול להנזק. ומה
בשיורי השירים של הזממה
שלמעלה כך - אשה שמקבלת
ומתחברת עם הנחש והטיל בה
זממה על אחת כמה וכמה. אוי
לעולם שמקבל ממנה אותה
זממה. משום כך, ואל אשה בנדת
טמאתה לא תקרב.

אמר רבי שמעון, אמר הקדוש
ברוך הוא: הביאו עלי פפרה
בראש חדש. עלי ודאי, כדי
שיעבר אותו הנחש ויתפשם מי
שצריף. עלי, כמו שכתוב (ישעיהו)
שרפים עמדים ממעל לו. ועל זה
כתוב בקרח, (במדבר טו) הנעדים על
ה', שבגללם מתעורר מי
שמתעורר שבא מצדם. אף כאן

וארבע זינין (כ"א דינין) מתערין לעילא, ועשרין
וארבע לתתא. ושערא רבא, וטופרין סגיאוו,
וכדין דינין מתערין בכלא. ותאנא כד בעת
אתתא לאתדכאה, בעיא לספרא ההוא שערא
דרבי ביומא דאיהי מסאבא, ולספרא
טופרהא, וכל ההוא זוהמא די בהון.

דתאנא ברזי דמסאבותא, זוהמא דטופרין,
יתער זוהמא אחרא, ובגיני כף, בעיין
גניזא, ומאן דאעבר לון לגמרי, כאלו אתער
חסד בעלמא. דתניא לא לבעי ליה לאיניש
למיהב דווכרנא לזינין בישין. דתנינן אלה
וארבע מאה וחמש זינין בישין, מתאחדן
בההוא זוהמא, דאטיל חווא תקיפא, וכלהו
מתערין בההוא זוהמא דטופרין.

ואפילו מאן דבעי, יעביד בהו חרשין לבני
נשא, משום אינון דתליין בהו, ומאן
דאעבר (דף ע"ט ע"ב) לון, כאלו אסגי חסד
בעלמא, ודינין בישין לא משתפחין. ויעבר
ההוא זוהמא וטופרהא דרשים ביה. דתניא,
מאן דדריף ברגליה, או במסאניה עליהו,
יכיל לאתזקא. ומה בהאי שיורי דשיורי
דזוהמא דלעילא כף, אתתא דמקבלא
ואתחברת בחווא, ואטיל בה זוהמא, על אחת
כמה וכמה. ווי לעלמא דמקבלא מינה מההוא
זוהמא, בגיני כף ואל אשה בנדת טמאתה לא
תקרב.

אמר רבי שמעון, אמר קדשא בריף הוא,
הביאו עלי פפרה בראש חדש. עלי
ודאי, בגין דיתעבר ההוא חווא, ויתבסם מאן
דבעיא. עלי: כמה דכתיב, (ישעיהו ו) שרפים
עומדים ממעל לו. ועל דא כתיב בקרח, (במדבר
טו) הנעדים על יי', דבגיניהון אתער מאן
דאתער דאתי מסטרייהו. אוף הכא הביאו עלי